

Konstens många ansikten

Konstdebatten på dessa sidor ledde till en utställning på Vikingsberg med den passande titeln "Bra konst". I dag är det vernissag och Isac Nordgren, konstkritiker i Kristianstadsbladet, recenserar.

KONST/FOTO. Längs en vägg står vitryskan Marina Napruschkinas triptyk av diktatorn Lukasjenko och strax bredvid ligger det som ska bli Conny Bloms ljudinstallation med cd-spelare, fortfarande nedpackade. På golvet i nästa rum ligger Barbros Ravanders serieliknande screentryck och på ett element står Henrik Anderssons lågmälda provokation där han låtit rama in sin blankett om tystnadsplikt inom sjukvården.

Det är först när jag tar mig vidare genom utställningssalarna som jag får en uppfattning av hur rummen verkligen kan komma att se ut på vernissagedagen. I Vikingsbergs centrala rum, mitt emot entrén, har Pontus Kyander fört samman fyra konstnärer till en enhet som han valt att kalla "En dag nästan som alla andra". Verken kretsar kring det vardagliga men är samtidigt så vridna att de blir surrealistiska. Rummet domineras av David Svenssons stora röda lampa "Illuminator". Det är som om Svensson tagit en detalj ur Tintinalbumet "Blå Lotus" och smällt upp den i ett absurt jätteformat. Snett under lampan flyr Magnus Thierfelders "Shadow" bort som avtrycket från en tecknad karaktär. Verket är just en skugga av en figur, utdragen i perspektiv, som skapats av samma sorts matta som man brukar använda i bilar. De båda verken upprättar en kommunikation mellan varandra, med ljus och skugga, rumslighet, exteriör och interiör. Det illustrerade återkommer hos rummets tredje malmökonstnär Anna Ling som i sin serie "Utopikoloni" tecknat av tyska kolonistugor som hon uppehöll sig kring under en stipendieperiod i Berlin.

Verksam i Berlin är också den turkiskfödda konstnären Nevin Aladag som med sitt videoverk "Familie Tezcan" kompletterar den svenska trion. I filmen presenterar hon en familj där föräldrarna och tre barn i olika åldrar sjunger och dansar. Pappans breakdansande är rörande men verket upprepar sig alltför mycket och går efter ett tag mest på tomgång.

Försteintendenten på Dunkers Kulturhus, Magnus Jensner, har valt ett verk av den ständigt roande konstnären Peter Johansson. Här, i verket "Bruno Liljefärs", har Johansson hängt upp en räv i en lina. Det uppstoppade djurets kropp är genomborrad av en rad målarpaletter och hänger inuti ett torn av bord staplade på varandra. Jämte Malmötrion från föregående rum så är Jensners val utställningens höjdpunkt.

Det mest traditionella urvalet finner man i rummet till höger om entrén där lundaprofessorn Sven Sandström valt två av sina generationskamrater, krutgubbarna C O Hultén och Ulf Trotzig. I samma rum hänger också fyra av Anita Paulssons grönbå målningar, lite drömska och impressionistiska.

När jag kommer till vikingsbergs konsthall liknar det inte så mycket en pressvisning som ett lössläppt kaos. här ska snart utställningen bra konst öppna, en samlingsutställning med tretton olika curatorer. vissa är välkända och erfarna, många gör sitt första försök - och där i ligger det ovanliga med den här utställningen. utgångspunkten är nämligen den konstdebatt som litteraturkritikern crister enander drog igång i januari efter att ha totalsågat en utställning med skandinaviska konstnärer i budapest. idén för utställningen på vikingsberg är att

Det är ett konservativt val och att det är Enander själv som gjort det är föga överraskande. Lika lite som att den självupptagna Channa Bankier använt sammanhanget för att ställa ut sig själv eller att den i sina egna ögon rebelliske Lars Vilks valt Matias Faldbakken, en norsk conceptualist. Faldbakken har i sitt "videoverk" dragit ut själva filmen ur kassetten och låtit den spänna som en linje genom två rum. Det humoristiska anslaget känns igen från Vilks eget konstnärskap men också det ytliga och platta. Det är en rolig idé men inte mycket mer.

alla de inblandade debattörerna själva får chansen att välja vad de tycker är : "bra konst".

Som utställningsidé är "Bra Konst" kanske spekulativ men onekligen intressant och här öppnas upp nya typer av möjligheter. Curatorn och kritikern Robert Stasinski bad Marianne Lindberg De Geer, Allesandra Di Pisa och Fia-Stina Sandlund att representera honom i utställningen. Trion drog då det hela ett varv till genom att som sitt verk uppmana kritikerna att själva delta med verk som dom har "hemma i byrålådorna". De traditionella rollerna kastas om, kritikerna blir konstnärer och vice versa. Därför finns nu bland annat Stasinskis egna tavlor med i utställningen liksom Fred Anderssons amatöriska uppgörelse med vår nuvarande utrikesminister i "Carl Bildt inlåst". Martin Hägg väljer att signera själva mailet där han får uppmaningen att delta och utnämner dessa enkla pappersark till sitt verk. Hägg säger med önskvärd tydlighet att vad som helst kan vara konst. Jag är inte säker på att Enander håller med.

Man skulle kunna se utställningen på Vikingsbergs konsthall som en passande slutpunkt på en debatt som visserligen i botten är viktig och intressant men som snart gick över styr. Det är en svår utställning, inte för sitt faktiska innehåll utan för att den är övermättad av de inblandades preferenser. Deras teoretiska positioner färgar oundvikligt av sig på verkens betydelse och publikens upplevelser. Men om utställningen "Bra Konst" lyckas med något så är det att motbevisa sin egen titel. Det finns konst som är bra och det finns konst som är dålig. Med tanke på med vilka hårda ord som de olika debattörerna försvarade sin position är själva slutresultatet ändå oväntat blekt.

Isac Nordgren

Ansvarig utgivare: Sören Karlsson